

Setembre social | | Actualitzat el 22/10/2024 a les 18:05

«El que et motiva és el projecte de convivència, més que el lloc»

Entrevista a Conxita Olivé i Marta Besora, dues sòcies de la cooperativa d'habitatge de Manresa La Raval | Aquesta tardor ja han començat a viure a l'edifici, situat al bell mig del barri vell manresà

Conxita Olivé i Marta Besora, dues de les sòcies de La Raval. | Anna Pujol Navarro

La Raval és el primer projecte d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús en sòl públic de Manresa. Es va constituir el maig de 2018 amb l'objectiu de crear un espai de cohabitatge intergeneracional urba? i l'abril d'aquest 2024 ha celebrat la festa simbòlica d'inauguració. Aquesta tardor hi han entrat a viure. Implicar l'administració en la creació de nous models d'accés a un habitatge digne per part de la ciutadania organitzada i poder generar així alternatives que ens allunyin de l'individualisme i l'aïllament social imperant del sistema en el qual vivim és un dels objectius. N'hem parlat amb les sòcies Conxita Olivé i Marta Basora des del terrat de l'edifici.

Quan van començar els primers passos de la Raval?

El 2015 vam fer els primers passos com a grup impulsor del projecte, però com a Raval va ser cap al 2017. Primer, vam estar dos anys amb l'Ajuntament de Sant Vicenç de Castellet, perquè tenien la caserna de la Guàrdia Civil, que era un edifici que estava superbé, amb habitatges, jardí? La part política estava disposada a fer el pas, però la part tècnica no ho veia gaire clar, perquè si ens cedien aquell espai, n'havien de buscar un altre per fer servir com a habitatge dotacional i no ho veien clar. Llavors, vam tirar cap a Manresa, on hi havia el comissionat del barri antic amb l'Adam Majó, que ens va explicar l'opció de rehabilitació d'algunes cases i la possibilitat d'aquest solar. El

2018 ens constituïm com a cooperativa per poder concursar en el concurs públic pel solar.

Porteu uns quants anys d'història, ja.

Portem molts anys de feina, sí. D'assemblees cada mes durant nou anys. Trobar el lloc ens va costar, i el que ha fet que s'allargués més han estat els temes administratius, legals i econòmics previs. Pel que fa a l'àmbit municipal, des del moment en què et fan la concessió del terreny a quan el tens, passen moltes coses. La paperassa és molt lenta, i llavors la part econòmica també pot ser un hàndicap. Perquè hi ha un moment que o ens tirem a la piscina o no ens hi tirem. En el nostre cas, hi ha hagut una pandèmia per entremig del procés, un moment d'aquells que t'espanta, perquè vam tenir gent que a partir de la pandèmia va plegar. Del grup inicial, del 2015, quedem dues persones. L'altra gent s'hi va afegir més tard.

Des de la terrassa de la cooperativa d'habitatge, es pot veure La Seu de Manresa. Foto: Anna Pujol Navarro

Amb quines voluntats vau néixer i quines teniu ara mateix?

Construir una comunitat de suport mutu, cooperativa i solida?ria centrada en les persones i en les seves relacions amb la finalitat de poder cuidar i ser cuidades. Ser bones veïnes i acompanyar-nos. Compartir. És un projecte en el qual has de tenir compromís amb les persones, una responsabilitat de grup i t'han d'agradar les persones i estar amb gent. No vol dir que hagi d'estar-hi tota l'estona, però sí que hi haurà moments en què haurem de resoldre coses col·lectivament i això vol dir temps i persones. I després tothom té el seu espai més privat on pots dir jo avui en tinc prou, però hi ha uns espais comunitaris que s'hauran de mantenir nets, hi ha un compromís amb la cuina que s'haurà de gestionar? En definitiva, el que et motiva és el projecte de convivència, més que el lloc. Creiem que cal i és necessari fer més tribu i sortir de la idea de família tancada.

I sempre heu tingut clar que volíeu un projecte intergeneracional?

Ho hem tingut clar des del principi, el que passa és que ara s'ha modificat una mica. Ens queda poca gent sènior, i vam començar potser amb una proporció més alta. A qui no ve del món de les assemblees, li pot costar. Potser has de renunciar a un alt grau de comoditat, però guanyes moltes altres coses, com la tribu que ja hem comentat.

Quina és la vostra relació amb l'Ateneu Cooperatiu de la Catalunya Central?

Quan s'han fet xerrades en diferents llocs, organitzades per l'Ateneu, hi hem participat. Suposo que a partir d'ara, amb la nostra experiència, hi ha una base en la qual es consolida una mica tot plegat, però el que vam demanar inicialment era d'una envergadura diferent de la que podien oferir-nos.

Amb quins altres acompanyaments heu comptat?

Amb la cooperativa d'habitatge la Borda, la Ciutat Invisible, i d'altres projectes com el nostre. Del territori, Cal Cases ens ha anat bé i hi tenim relació, ens continuen inspirant molt, però més potser en la qüestió de comunitat i en l'organització, que en l'habitatge en si, perquè són models diferents.

Aquest article està publicat en col·laboració amb l'Ateneu Cooperatiu de la Catalunya Central, dins de la revista 'Vuit anys d'iniciatives transformadores a la Catalunya Central'